

ACAT informa

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Activista en la gran lluita contra la tortura, la pena de mort
i altres tractes cruels, inhumans i degradants

**L'ESPERANÇA NO ÉS LA CONVICCIÓ DE QUE UN TEMA
TRIOMFARÀ, SINÓ LA CERTESA DE QUE AQUEST TEMA
TÉ UN SENTIT, PASSI EL QUE PASSI.**
Václav Havel

- Editorial - L'operació Garzón
- Viqui Molins, una vida al servei "dels nostres"
- Sink rise, una estranya paràbola intimista
- Acció reivindicativa d'Amnistia Internacional
- França no acata les ordres de la Cort Penal Internacional
- Preocupació de l'ACAT i la FIACAT pel rebuig dels jutges a aplicar la llei d'amnistia a l'Estat espanyol
- Guatemala: preocupació per la corrupció existent
- Crides dels socis: desembre, gener, febrer
- Titulars i darreres notícies
- Llista de difusió, informació als socis i amics
- Recomanacions
- Camí de la Creu 2025

Editorial - L'operació Garzón

Xerrada pronunciada per l'Emili Chalaux, davant la Prefectura de Policia de Via Laietana 43, de Barcelona, el dia 4 de març de 2025. Un cop llegit l'article i si mireu la foto, veureu que la Montserrat Munté, secretària i portaveu de l'ACAT, és asseguda en primera fila, al costat de l'advocat Sebastià Salellas i de Ramón Piqué, torturat. Això demostra el reconeixement envers l'ACAT que es respirava.

Permeteu-me que, en nom de l'ACAT avui parli de grans tortures executades l'any 1992, just abans dels Jocs Olímpics, les quals no van ser produïdes a Via Laietana 43, a diferència de la gran majoria de casos exposats fins avui.

Jo represento l'ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura) i en soc el president actual. Dir-vos que la meua intervenció està basada en les dades aportades personalment per la Maria Rosa Ocaña, vicepresidenta de l'entitat l'any 1992, i pel llibre "**L'operació Garzón**", escrit per David Bassa, periodista. Explicaré aquí la contribució de la nostra entitat en aquest cas.

Cap al mes de juny del 1992 es va presentar a la seu social de l'ACAT -que és al Monestir de Sant Pere de les Puel·les de les monges benetes-, un delegat del CPT (Comitè de Prevenció de la Tortura) i va explicar "Si mai hi hagués un cas de tortura, heu d'enviar un dossier, el més documentat possible, al CPT. Nosaltres l'estudiarem i vindrem de seguida si el cas és greu". Explica la Maria Rosa que aquest delegat va donar totes les indicacions sobre com s'havia d'elaborar el dossier i a qui s'havia d'enviar.

De l'1 al 14 de juliol del 1992 la Guàrdia Civil va portar a terme les detencions. Seguidament, els 25 joves detinguts varen ser conduïts a Madrid i allí van ser torturats. El repertori variat de tortures era: la bossa al cap, bufant fum de cigar en el seu interior, en alguns casos, per augmentar la sensació d'ofec; una contínua pluja de cops al cap; cops amb porra a l'esquena; anunciar la detenció de la companya i que podria sentir els seus crits; sentir durant l'interrogatori els crits dels companys a les sales del costat; cops al cap amb anuari de telèfon; apuntar amb pistola; estrenyiment al màxim del cinturó dels pantalons, etc.

La "Ley Antiterrorista", vigent en aquell període, era la Llei orgànica 4/1988, del 25 de maig, per la qual et podien tenir 3 o 5 dies en detenció incomunicada. Els detinguts eren doncs posats en llibertat al cap d'uns dies.

El 15 de juliol de 1992 va tenir lloc al Palau de la Música Catalana, l'acte de protesta contra les detencions. Era ple a vessar, i es produí la intervenció de tres dels detinguts posats en llibertat. Es va llegir un manifest contra la tortura, per la democràcia i la llibertat. La Maria Rosa Ocaña hi va participar i va quedar molt impactada, i amb una decisió de la Junta de l'ACAT: s'havia d'actuar.

Tot seguit l'ACAT va iniciar les converses amb el Ramon Piqué i altres torturats, també amb advocats, els va explicar la visita amb el delegat del CPT, i els va dir que el que calia era elaborar un dossier complet i detallat de tortures i detencions, incloent-hi informes d'atenció mèdica. Va costar molt l'elaboració del dossier i tothom hi va haver de treballar molt. Un

cop acabat el dossier, l'ACAT el va enviar a Estrasburg i el CPT els va contestar dient "Si ens porteu dos torturats, el CPT es desplaçarà a Espanya i els interrogarà directament en presència de l'ACAT".

L'Estat espanyol, en haver signat el Conveni Europeu per a la Prevenció de la Tortura i els Maltractaments Cruels, Inhumans i Degradants, estava obligat a acreditar els membres del CPT i a ordenar als funcionaris de presons, casernes, comissaries i dependències policials i judicials en general, que deixessin als membres del CPT el pas lliure a tots els llocs on desitgessin anar.

Els detinguts a principis de juliol del 1992 van denunciar les tortures patides en el judici a l'Audiència Nacional. Per una sentència del 10 de juliol del 1995 l'AN va condemnar sis dels jutjats a penes d'1 a 10 anys de presó per delictes de pertinença o de col·laboració amb banda armada, possessió d'explosius, possessió il·lícita d'armes i terrorisme. Quant a les tortures i maltractaments denunciats a l'AN, aquesta va dir que no disposava de proves suficients i va arxivar-ne el cas.

Amb els informes presentats per l'ACAT a les mans, una delegació de catorze membres del CPT va visitar Catalunya l'abril del 1994. Prèviament, el CPT havia explorat els llocs de les tortures a Madrid, que eren casernes de la Guàrdia Civil. A la reunió amb els dos torturats, Ramon Piqué i Ramon López, el president i la vicepresidenta de l'ACAT, que va tenir lloc a l'hotel Calderón de Barcelona, els tècnics del CPT els van poder interrogar a fons.

L'informe final del CPT va descriure i certificar com a reals les greus tortures patides per tots els membres

detinguts el juliol de 1992, a la denominada "Operació Garzón". El CPT és un organisme de rellevància important, vinculat al Consell d'Europa. Per tant, és una organització governamental que té una credibilitat absoluta en l'àmbit internacional.

Quina continuació va tenir tot aquest procés de denúncia de tortures?

El 13 de març del 2003, el Tribunal Europeu de Drets Humans, situat a Estrasburg, va admetre a tràmit la denúncia col·lectiva, presentada per l'advocat Sebastià Salellas contra l'Estat espanyol per les presumptes tortures practicades per la Guàrdia Civil contra quinze dels independentistes detinguts el juliol del 1992.

Finalment, la sentència final del Tribunal d'Estrasburg, pronunciada per set jutges va arribar el 2 de novembre del 2004. Es va condemnar l'Estat espanyol, per no haver investigat les denúncies per tortura, violant així l'article 3 de la Convenció Europea de Drets Humans. A les fotos de l'esdeveniment apareixen alguns dels torturats, però a primera fila hi ha asseguts en Sebastià Salellas, en Ramon Piqué, portaveu, en Josep Maria Terricabras i la Montserrat Munté, secretària de l'ACAT.

Cal afegir per últim, que l'informe del CPT relatiu als fets esmentats, del qual hem parlat a bastament, va influir amb tota seguretat en la decisió del TEDH. Només heu de pensar que a Estrasburg el TEDH i el CPT són físicament l'un al costat de l'altre.

Emili Chalaux i Ferrer
President de l'ACAT

Viqui Molins, una vida al servei “dels nostres”

Peio Sánchez, rector de Santa Anna, recorda la religiosa teresiana que ha mort als 88 anys

És difícil escriure quan amb prou feines fa unes hores de la mort de la nostra germana Viqui. Sabíem que podia passar en qualsevol moment. Se n'havia sortit de forma inexplicable d'una greu crisi cardíaca, però la nit del 19 de febrer moria acompanyada de la seva comunitat teresiana després d'haver-li fallat el cor. Era normal, ja que el que més havia regalat i desgastat era el seu cor: 88 anys de trescar pels carrers i acollir-ne tantes i tants.

Al final va morir al llit, encara que ella ens solia dir que volia morir al carrer, amb els seus amics sense llar, als quals, citant sor Genoveva, anomenava “els nostres”. A l'Hospital de Campanya de Santa Anna hem gaudit del regal de tenir-la al costat nostre de forma quotidiana i propera. Era sempre una inspiració perquè transparenava amb tota naturalitat l'Evangelí de Jesús, sense glossa. Tenia la intuïció dels profetes que sabien contemplar el sofriment, però també reconeixia les possibilitats de cada persona. Sabia posar-se sempre al costat dels últims, especialment en aquest temps on el rebuig i l'apofòbia creixen. La seva forma d'acompanyar, encara que era insistent i creativa per trobar solucions a les necessitats, era també i sobretot tendra i compassiva, on cadascun dels últims se sentia primer i estimat. Vivía entre la tendresa i la valentia.

Els metges li deien que tenia cardiomegalia (augment de la mida del cor) i aquesta vegada coincidien el diagnòstic sanitari i l'espiritual. Aquest cor gran es traduïa en la pedagogia de les abraçades; a batec de cor vivia sense deixar ningú fora. Sempre em va admirar la seva facilitat per escriure, més de seixanta llibres en són testimoni. Però, com Teresa de Jesús, els seus escrits eren el “**Llibre de la Vida**”. Ella, de la vida, en destil·lava literatura i comunicació, però el seu fort era explicar les històries dels seus encontres amb els exclosos, els seus amics de l'ànima que li tenien el cor robat. Va viure amb passió la creació de fraternitat i en aquesta època es desfeia en agraïments amb la seva família, les seves germanes teresianes i amb tothom. Al seu costat hi havia alegria i festa fins i tot enmig del desastre.

Formava part de les arrels del cristianisme social a Catalunya i era un referent que té no únicament un valor de memòria, sinó també una actualitat de present i de futur. Ens va demanar que continuéssim amb “els nostres” i aquesta és la nostra opció, agafant-li el relleu. Quan va fer la professió religiosa va voler dir-se Victòria de Jesús, ara ja ho és plenament. Donem gràcies per la seva vida i mantinguem-ne la torxa encesa.

Peio Sánchez
Rector de Santa Anna

Article publicat a *Catalunya Cristiana*, 20 de febrer de 2025

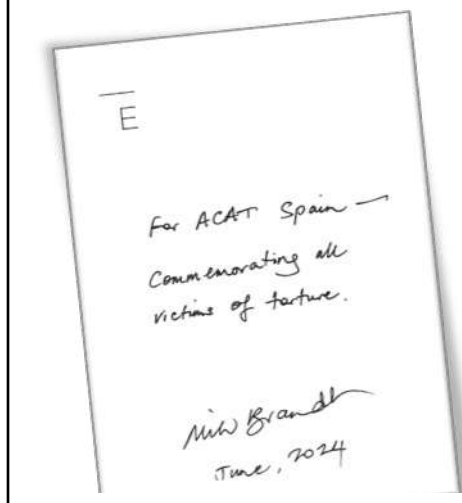
Foto: Agustí Codinach (Catalunya Cristiana)

Sink rise¹, una estranya paràbola intimista

El passat mes de setembre, Asel Podolskaia, estudiant a la Universitat de Michigan, de viatge per Europa amb motiu del seu treball de final de carrera, va voler tenir una trobada amb ACAT-Espanya, interessada per les seves activitats.

Asel es prepara per a poder dedicar-se posteriorment al treball social. Durant l'entrevista ens lliurà un exemplar de l'obra de Nick Brandt que ressenyem a continuació.

En un primer cop d'ull se'ns apareixen com a persones que es troben en situacions quotidianes. Estan en posicions naturals, per a no dir banals. Són éssers humans asseguts per terra, o en una cadira, també recolzats sobre una taula, o compartint l'espai d'un atrotinat banc, o fins i tot fent com si juguessin al damunt d'una balancí, l'un a dalt, l'altre a baix... La seva mirada podria semblar serena, o pot ser nostàlgica, però ben aviat, tot observant atentament i entrant en diàleg emocional amb la imatge, ens envaeix una sensació de tristor, de solitud i finalment d'una angoixa, mitigada també, és cert, per l'estranya bellesa del conjunt.

Però angoixa, al cap i a la fi, doncs els personatges als quals em refereixo en realitat estan submergits, sota l'aigua, al fons del mar.

M'estic referint a l'experiència que ens proposa Nick Brandt en el seu llibre *Sink Rise*, tercer capítol de la seva sèrie *The Day May Break*.

Éssers humans dins l'aigua, sense poder respirar, en un entorn que els és hostil, per al qual no han estat creats; estan aïllats de tot, i de tothom, privats del que és essencial: l'aire per a respirar, vorejant l'instant en el qual es pot produir el desenllaç definitiu: l'ofegament i la mort. Les persones fotografades en aquest ambient tenen la mirada, ara sí, perduda, sovint dirigida cap amunt, cap a un cel inaccessible, com si cerquessin una llibertat llunyana,

o esperessin una salvació que no arriba. El fotògraf ens comunica un sentiment de desesperança, amb un impropri to de resignació i d'estranya conformitat doncs han deixat de resistir. No fan res per sortir-se'n, estan com anul·lats, com en el fons d'un pou del qual és impossible sortir.

Tot fullejant el llibre a què ens referim, compartint les impressions que les imatges produïen en el nostre esperit, entre els membres del comitè de l'ACAT no vam poder evitar establir la relació amb el principal motiu de la nostra tasca: la tortura, tal com també feia el mateix autor en la seva dedicatòria, "commemorant totes les víctimes de la tortura". Les fotos de Nick Brandt esdevenen, en part, una paràbola de la situació de la persona torturada: sola, indefensa, en un entorn que li és hostil, ofegada pel maltractament que se li infligeix, sense cap mitjà per sortir-se'n, absolutament aïllada, íntimament, psicològicament i emocionalment submergida, fins a l'anorreament. L'últim que li queda és la decisió i la ferma determinació de no rendir-se, de no deixar-se anar, de resistir davant dels seus agressors. Els qui han patit la tortura podran potser dir-nos fins a quin punt, enmig de les agressions sistemàtiques, enmig del sofriment, poden acabar entrant en una mena de bombolla en la qual s'esmoreeix el dolor, un estat segon en què l'abandonament acaba sent l'única manera de mantenir-se fermes, fidels als valors pels quals lluiten, sense cedir a la ignominiosa i inhumana pressió que se'ls infligeix.

Nick Brandt, amb la seva obra, vol sensibilitzar sobre la situació en què es troba el món actual, la terra on viuen els homes i les dones, formant part d'aquelles poblacions obligades a desplaçar-se, fugint de les conseqüències dels desastres naturals provocats pel canvi climàtic. Reflexiona sobre l'ésser humà i el seu entorn natural, sobre l'empremta que la civilització industrial està exercint, el maltractament de la terra. Entre altres títols ha publicat *This Empty World*² (2019), *The Day May Break*, 1 (2019), 2 (2023) i 3 (2024). Els volums 1 i 2 mostren situacions de proximitat i d'improbable convivència amb animals salvatges, en la més absoluta harmonia entre les espècies. Una visió no exempta de connotacions apocalíptiques.

1 - *Sink Rise, The Day May Break*, Chapter Three. Nick Brandt. Hatje Cantz Verlag 2024.

2 - *This Empty World*, Nick Brandt. Thames and Hudson Ltd, 2019

Acció reivindicativa d'Amnistia Internacional

Fa més d'un any que el món és testimoni d'un grau inconcebible de mort i destrucció a la Franja de Gaza ocupada.

El brutal atac d'Israel contra la població palestina de Gaza ha matat desenes de milers de persones, esborrat de la faç de la terra famílies senceres, arrasat barris residencials, destruït infraestructures crítiques i desplaçat forçosament 1,9 milions de palestins i palestines -més

del 90% de la població de la Franja-, i ha causat una catàstrofe humanitària sense precedents.

Amnistia Internacional ha fet una acció simbòlica davant l'ambaixada i el consolat d'Israel, a Madrid i Barcelona, **amb dues indicacions de trànsit simulades**, i ha qualificat de genocidi l'acció militar que Israel ha emprès a Gaza.

Redacció

França no acata les ordres de la Cort Penal Internacional

L'ACAT França ha promogut un comunicat, co-signat per l'ACAT Canadà i la nostra. Ja explicarem al final perquè la nostra ACAT hi apareix com a signatària en el text i, en canvi, no figura en el document.

El cas esdevé molt greu. El govern de França (Macron, per tant) està dient a Netanyahu i a Gaillant que si apareixen per França, no seran detinguts, **contravenint les ordres emeses per la Cort Penal Internacional**. Això representa una reculada significativa del Dret Internacional. I tot això es produeix després d'un acte de venjança d'Israel sobre la població civil i desemparada de Gaza, amb més de 40.000 morts que tots hem pogut veure per la TV.

Dues coses. Aquesta decisió del govern de França ha estat molt silenciada als mitjans espanyols, catalans i també els francesos. **I què**

hauríem també de dir de certes ACAT importants que no han cosignat el text? Tanta influència té Israel?

Per acabar, només un malentès no ha permès que la nostra ACAT España/Catalunya no figurei en l'interior del comunicat. Vam enviar el mail d'adhesió el 27 de desembre del 2024, però no va ser premut com a enviat. Gestions ulteriors amb la FIACAT han permès figurar a la llista de signataris.

Podeu veure el text publicat per ACAT France i ACAT Canadà [aquí](#)

[A la web de la FIACAT també podeu veure el document on s'inclou l'ACAT España/Catalunya](#)

Emili Chalaux i Ferrer
President de l'ACAT

Preocupació de l'ACAT i la FIACAT, pel rebuig dels jutges a aplicar la llei d'amnistia a l'Estat espanyol

L'ACAT Espanya/Catalunya ha enviat a la FIACAT un document en què exposa la incomoditat i l'alarma de l'entitat davant l'oposició frontal de la majoria dels jutges del Tribunal Suprem espanyol a aplicar la Llei Orgànica d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya, aprovada pel Congrés dels Diputats de l'Estat espanyol, i en vigor a partir de l'11 de juny de 2024.

A continuació reproduïm el document tramès a la FIACAT:

Preocupacions d'ACAT Espanya i FIACAT per la negativa dels jutges del Tribunal Suprem d'aplicar la Llei Orgànica d'amnistia per a la normalització institucional, política i social de Catalunya, de 10 de juny de 2024

Barcelona, Vincennes, 3 de febrer de 2025

Presentada com a eina per a la reconciliació, la Llei Orgànica d'amnistia aprovada per les Corts espanyoles el 30 de maig de 2024 i que va entrar en vigor l'11 de juny de 2024, preveu posar fi al procediment judicial i posar en llibertat totes les persones condemnades per haver participat en el procés de la independència de Catalunya entre l'1 de novembre de 2011 i el 13 de novembre de 2023, incloses les condemnes que es van produir arran del referèndum d'autodeterminació de Catalunya de l'1 d'octubre del 2017.

Aquesta Llei d'amnistia, que s'aplica tant als organitzadors del referèndum com als participants i als autors de la violència, inclou les forces encarregades del manteniment de l'ordre, l'ús excessiu de la força de les quals havia estat plantejat per l'ACAT Espanya/Catalunya, i FIACAT, en l'informe presentat per a la setena revisió d'Espanya davant el Comitè contra la Tortura. Afectaria 424 persones.

Entre ells, Carles Puigdemont, que era el cap del govern regional de Catalunya en el moment del referèndum i que es va exiliar a Bèlgica, així com altres personatges polítics independentistes, alguns dels quals van ser detinguts, jutjats i condemnats per "sedició" en el sentit de l'article 544 del Codi Penal, i altres per malversació en relació amb l'organització del referèndum, sense enriquiment personal. Tot i l'entrada en vigor de la llei, els jutges del Tribunal Suprem espanyol, per una decisió de 30 de setembre de 2024, de forma no unànime, es van negar a aplicar l'amnistia a 23 personalitats polítiques catalanes, entre ells, el president Carles Puigdemont i el vicepresident Oriol Junqueras, acusant-los de malversació. El dia 16 d'octubre de 2024, Jordi Turull, un dels principals acusats, va recórrer al Tribunal Constitucional per forçar el Tribunal Suprem a respectar la llei. Fins ara, l'alt Tribunal encara no s'ha pronunciat.

Així, fins al 31 de desembre de 2024, només 211 persones s'han beneficiat de l'amnistia, entre les quals 97 manifestants i activistes, 16 polítics i funcionaris públics i 98 membres de les forces de seguretat. 213 persones estan pendents de saber si se'ls aplicarà l'amnistia. Per tant, les organitzacions que signen aquesta nota de premsa recomanen animar els jutges del Tribunal Suprem en aplicar la llei d'amnistia a tots aquells que se n'hagin de beneficiar.

La FIACAT, confirma la publicació d'aquest escrit en la seva web, que podeu veure [aquí](#).

Guatemala: preocupació per la corrupció existent

Carta certificada enviada el 10 de febrer, a l'Ambaixador de Guatemala a Madrid (càrrec vacant), que tracta sobre els empresonaments dels fiscals quan denunciïn fets de corrupció a Guatemala, i que es veuen sovint obligats a agafar el camí de l'exili: (L'Oriol Llobet ha redactat un article sobre aquest tema que podeu veure a la nostra web, i [aquí](#))

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura (ACAT) *Acción de los Cristianos para la Abolición de la Tortura (ACAT)*

Domic. Social: c/ Anglès 55. 08017 Barcelona
Tel.: 932 038 915 - e-mail: acat@pangea.org
www.acat.pangea.org

Inscripció / *Inscripción*: Reg Nal Asociaciones, Sección 1, nº 74230
Forma part de la xarxa / *Forma parte de la red*:
Fédération internationale des ACAT (FIACAT)

Excelente Sr (Sra) embajador de Guatemala en España (vacante):

A nuestra Asociación, Acción de los Cristianos para la Abolición de la Tortura (ACAT), nos llega de nuevo una serie de preocupantes noticias sobre casos de persecución de personas –todas ellas ligadas a la persecución de delitos de lesa humanidad y a la denuncia de casos de corrupción Guatemala- por parte de la actual administración guatemalteca del Ministerio Público, dirigido actualmente por la fiscal general de Guatemala, María Consuelo Porras Argueta de Porres, que debido a su participación en hechos significativos de corrupción tiene actualmente prohibida la visita a los Estados Unidos¹.

Concretamente, nos preocupan extremadamente los casos de persecución como los que afectan a Claudia González, Jose Rubén Zamora, Virginia Laparra y sobre todo, el caso del Sr. Stuardo Campo Aguilar, todos ellos significados por la persecución de casos de corrupción flagrante en Guatemala.

Creemos que en la actualidad, el número de personas que en el desempeño de sus funciones han denunciado, perseguido e investigado casos de corrupción y se han visto perjudicadas por la actividad del Ministerio Público de Guatemala bajo la dirección de la señora Porras es de casi un centenar de personas en la actualidad, y lo peor es que hay un sector de la judicatura guatemalteca que respalda sus actividades, accediendo a procedimientos irregulares para conseguir sus fines de acallar las voces contrarias a la corrupción y a los corruptos.

Es por ello que nuestra asociación, Acción de los Cristianos para la Abolición de la Tortura, insta

- al Ministerio Público de Guatemala a cesar la persecución judicial contra quienes han defendido los derechos humanos y la justicia, y
- al Sr Presidente de la República de Guatemala, César Bernardo Arévalo de León que restituya el honor de las personas perseguidas y se comprometa a restaurar la credibilidad de las instituciones guatemaltecas de justicia, que es evidente están en flagrante contradicción sobre los principios que deberían regirlas.

Asimismo, le hacemos saber que nuestra asociación solicitará a nuestra Federación Internacional que siga de cerca los acontecimientos en Guatemala en este sentido.

Atentamente:

Emili Chaux, Presidente de ACAT España - Catalunya

En Barcelona, a 10 de febrero de 2025

1 - Véase: [Declaraciones del secretario de Estado, Sr. Antony J. Blinken, del 16 de mayo de 2022](#)

Crides dels socis

La primera crida de desembre està dedicada a Mèxic i exposa el cas de dues germanes defensores dels drets humans dels indígenes Triquis, que van ser assassinades per desconeguts que anaven en una moto pel centre urbà d'Oaxaca. És molt significatiu el fet que el governador de l'estat d'Oaxaca va declarar que considerava que els assassinats eren no polítics mentre no es resolien els crims que donaven lloc als assassinats per apoderar-se de terres de propietat indígena.

La segona exposa el cas de la condemna d'un periodista d'investigació al Vietnam, que es dedicava a investigar les corrupcions i els moviments pel poder, fins que va ser condemnat per "propaganda contra l'Estat". Gràcies a les seves fonts, s'han difós moltes informacions incòmodes per al règim vietnamita.

La tercera crida de desembre exposa el cas d'unes defensores dels drets humans, que a la República Democràtica del Congo han hagut de deixar la feina i passar a la clandestinitat, i que actualment han hagut d'amagar-se, i intentar assegurar també la protecció de les seves famílies.

La primera de gener es refereix als problemes de la comunitat indígena Chontal El Coyul, a Mèxic, que fa tretze anys que intenta mantenir les seves terres enfront dels grans grups inversionistes, cosa que a més els produeix problemes jurídics, de manera que els dona molta feina, sobretot a l'Estat d'Oaxaca.

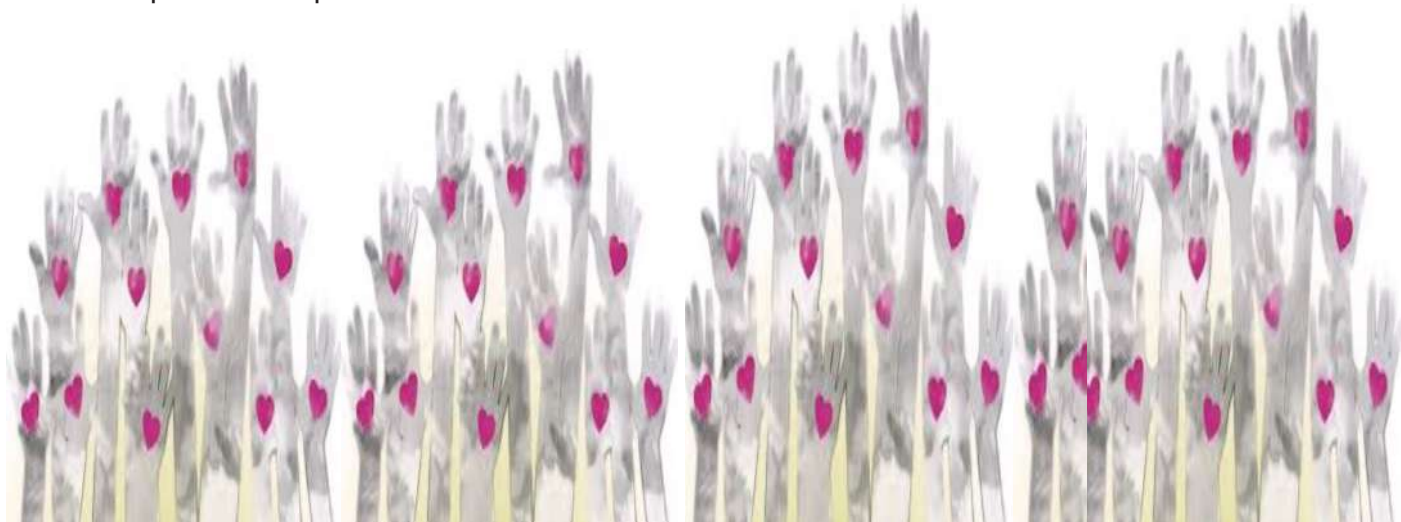
La segona crida segueix el mateix patró, però com que sembla que la governadora de l'Estat de Guerrero és més sensible, i també li afecta aquesta comunitat indígena, hem dirigit a Guerrero la crida per fer més pressió.

La tercera crida presenta els problemes que apareixen a l'est del Camerun, a causa que l'aplicació efectiva de les garanties sobre els drets fonamentals està compromesa per lleis restrictives. A més, els esforços del govern per a anar fent desaparèixer l'anglès en el si de la comunitat anglòfona donen lloc a problemes de separatisme.

La primera crida de febrer, a Burundi, presenta la pressió sobre els defensors dels drets humans, que es troben amb un clima de repressió contra la societat civil i les veus dissidents. Un centenar de periodistes han estat obligats a exiliar-se i els mitjans independents han patit tancaments i prohibicions. El Consell Nacional de la Comunicació, en lloc de garantir la llibertat de la premsa, funciona moltes vegades com un òrgan de control que censura els debats crítics.

La segona de febrer, corresponent a la República Democràtica del Congo, ja ha estat resolta. En realitat, va ser un muntatge d'un grup polític per presentar-lo com un cop d'estat, fent veure que l'havia induït un ciutadà congolès, actualment resident a Bèlgica, al qual se'l va fer anar a la RDC amb l'excusa de contractar-lo per a un assessorament tècnic policial. Cal lamentar que la víctima va estar vuit mesos empresonada.

La tercera crida de febrer correspon al cas d'una figura emblemàtica de la defensa dels drets humans al Níger. Se l'acusa d'apologia del terrorisme, atemptat contra la seguretat de l'estat i d'intel·ligència amb potències enemigues. En l'escrit a favor de l'acusat, es recorda a les autoritats que el respecte dels drets humans està inscrit en la Constitució nigeriana i en els instruments jurídics ratificats pel Níger.

La justicia oaxaqueña condena a 30 años de cárcel a Pablo López Alavez, defensor indígena al que la ONU considera un preso político

elpais.com (07.03.2025)

Afusellen un condemnat a mort als Estats Units, primera execució amb aquest mètode en 15 anys

3cat.cat (08.03.2025)

Permisos de residència, CIE i el català com a requisit: preguntes i respostes sobre el traspàs d'immigració

publico.es (05.03.2025)

= 50x

1 Portaaviones = 50 Hospitales

= 2x

1 Caza Eurofigther = 2 Hospitales

= 6x

1 Tanque Leopard = 6 Colegios

Rearmament, despesa militar, el govern ens enganya

alternativesnoviolentas.org (14.03.2025)

Més de 1.000 morts en dos dies d'enfrontaments a Síria, Una altra guerra civil?

catalunyapress.cat (09.03.2025)

INFORMACIÓ SOBRE LA LLISTA DE DIFUSIÓ PER COMUNICAR-SE AMB ELS SOCIS I AMICS D'ACAT

S'ha habilitat una llista de difusió amb el sistema de missatgeria WhatsApp.

Per formar part de la llista els/les interessats/des haureu de:

1. Registrar aquest número a la carpeta de contactes del vostre telèfon:

Nom: ACAT – COMUNICACIÓ

Telèfon: 684 716 661

2. Enviar un missatge per WhatsApp a aquest mateix número i demanar ser inclòs/a a la llista de difusió.

Aquest mitjà permet informar puntualment de les activitats que es duen a terme durant l'any, enviar convocatòries, informar sobre conferències, enviar notícies d'interès sobre les repercussions de les accions realitzades per l'ACAT, etc.

A diferència dels grups de WhatsApp, les llistes de difusió permeten que l'administrador enviï missatges als integrants de la llista. Aquests poden respondre amb missatges privats dirigits només a l'administrador.

Recomanacions

Javier Recio Huetos
Javier López de Goicoechea Zabala
(Editors)

JUAN JOSÉ TAMAYO

Teología y praxis de liberación

La meua recomanació és el llibre d'homenatge al pensador Juan José Tamayo, "**Juan José Tamayo. Teología y praxis de liberación**" editat a València per Tirant Humanidades, el 2024.

A Espanya s'ha fet ressò de la Teologia de l'Alliberament, entre d'altres. Juan José Tamayo, doctor en Teologia per la Universitat Pontifícia de Salamanca, doctor en Filosofia per la Universitat Autònoma de Madrid, director de la Càtedra de Teologia i Ciències de les Religions «Ignacio Ellacuría» de la Universitat Carlos III de Madrid i director de la col·lecció editorial «Tirant Humanidades» de València.

Tots els articles, en la miscel·lània d'homenatge a aquest pensador, feta per diversos autors, són enriquidors; però tinc l'atreviment de destacar-ne uns quants: Javier López de Goicoechea, també editor del llibre, en l'article que es refereix a la biografia del teòleg homenatjat, comentant el llibre de Tamayo *La teología de la liberación en el nuevo escenario político y religioso* (Tirant, 2011), diu que el teòleg explica els canvis produïts en aquest model teològic, referint-se al feminisme, l'ecologisme, l'indigenisme i el pluralisme religiós; José Centeno escriu, en *Juan José Tamayo, un pensador comprometido*, que el centre del seu pensament, crític i humanístic, són els drets humans, en especial,

l'alliberament de persones i societats del sotmetiment als poders econòmics, polítics i religiosos. Emma Martínez Ocaña assenyala en el seu article *Juanjo Tamayo: un cantor profético* que Tamayo és profètic «en les seves crides a una nova manera de situar-nos en la realitat en camí cap a una "cultura de la cura de la vida" especialment de les vides més vulnerades». I l'article de Carlos Mendoza, *Un teólogo laico en el espacio público global* remarca que la teologia de Tamayo és hereva de la renovació conciliar del Vaticà II, expressant l'aggiornamento conciliar en el diàleg crític amb el món modern, la compassió envers els pobres i l'escolta mútua entre les religions per al servei d'una humanitat ferida.

Montserrat Martínez i Deschamps
Secretària de l'ACAT

El sacerdot claretià català Pere Casaldàliga, bisbe durant 40 anys de la Prelatura de São Félix do Araguaia, a l'Amazònia, Brasil, al llarg del seu llibre «A l'aguait del Regne», es refereix a les característiques de la seva missió, inserida en la Teologia de l'Alliberament, expressió del seu desig de compartir les angoixes i les esperances dels pobres i oprimits, petits treballadors i indígenes, en la pregària i en l'acció.

El llibre és una antologia de textos, publicat per l'editorial Claret en segona edició, l'any 1993. Comprèn una carta adreçada al llavors Papa Joan Pau II i una carta a l'arquebisbe de San Salvador Óscar Romero, que va ser assassinat el 1980. Fidel i crític amb l'Església catòlica, propugnava que l'Església té l'obligació d'esbrinar els signes dels temps i d'interpretar-los a la llum de l'Evangelí.

Va denunciar els rics latifundistes i va viure en la pobresa, anunciant el Regne de Déu amb la recerca de la Justícia i la Pau.

Montserrat Martínez i Deschamps
Secretària de l'ACAT

Amics i amigues, si sabeu de llibres, films, teatre o activitats culturals o socials interessants, en drets humans, feu-nos-ho saber, si us plau, per afegir-los a aquesta secció. Gràcies.

Us presentem un Camí de la Creu amb els crucificats, fet per la nostra sòcia Montserrat Llopart. Acompanyem Jesús en el seu camí al calvari, i a tota la humanitat sufrent. El crit de Jesús és el de tots els crucificats que demanen justícia.

7ª ESTACIÓ: JESÚS CAU PER SEGONA VEGADA

Als Estats Units, s'ha produït el fet preocupant del nombre d'execucions, amb un augment del 33%, entre 2022 i 2023. L'any 2024, quatre persones ateses pel programa "Escriure's amb un condemnat a mort", de l'ACAT - França, han estat ja executades. Són: Arthur Lee Burton, García Glen White i Travis James Mullis, a Texas. I Loran Kenstley Cole, a Florida. Tots quatre han passat entre 12 i 13 anys en el corredor de la mort. El corredor de la mort és una realitat inhumana que evoca la tortura. Aquests presos van caient en un deteriorament emocional, degut a l'aïllament prolongat en cel·les petites, visites restringides i una espera interminable de l'execució.

Jesús: Tu vas caure per segona vegada; ja no podies més. Cap gest de dolçor i acolliment al teu entorn, cap paraula d'encoratjament.

Senyor: Ajuda a tots aquells germans sofrents dels corredors de la mort de tot el món. Que descobreixin que Tu els estimes i que nosaltres estem al seu costat amb la nostra pre-gària... I fes que un dia els corredors de la mort siguin tan sols un trist record.

Podeu descarregar tot el document "2025-Camí de la Creu" a la nostra web, i [aquí](#)

ACAT

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura
Web: <https://acat.pangea.org>
Correu electrònic: acat.secretaria@pangea.org
Anglès, 55 (08017 – Barcelona)
Telèfon: +34 620 248 716 (secretariat ACAT)
Donatius a:
<https://acat.pangea.org/fes-una-donacio/>

Accedeix a la nostra web:

Els articles publicats en aquest butlletí només reflecteixen les opinions dels seus autors

ACAT és una associació **ecumènica** que té com a objectiu l'abolició de la tortura, dels maltractaments i de la pena de mort arreu del món. Els cristians ens comprometem a lluitar per un món sense tortura, perquè aquesta pràctica és incompatible amb la dignitat humana.

Fundada l'any 1974 a França, ACAT ja existeix a 29 països, i des de llavors col·labora amb altres entitats en la consecució de llurs objectius.

Si creus que t'agradaria participar en aquest objectiu i pots i vols sumar el teu esforç, contacta amb nosaltres a <https://acat.pangea.org/collabora-i-fes-te-soci/>, o truca'ns.